

РЕШЕНИЕ

№ 6997

гр. София, 27.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 06.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **1676** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.300 АПК.

Образувано е по искова молба /наименована жалба/ на И. Д. Д., с която срещу Дирекцията за национален строителен контрол /ДНСК/ е предявен иск с правно основание чл.299, ал.1 АПК за присъждане на сумата в размер на 15 000 лева, представляваща обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени вреди от незаконосъобразни действия на длъжностни лица на ответника – незаконосъобразно привеждане в изпълнение на Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г. на началника на РОНСК-С., РДНСК-Югозападен район за периода от 12.05.2023г. до 15.09.2023г., както и законната лихва върху тази сума, считано от деня на завеждане на иска до окончателното изплащане на обезщетението.

От фактическа страна в исковата молба се излага, че на 12.05.2023г. в собствения на ищеца имот, находящ се в [населено място], ул.И. В.” № 25, вх.А било прекъснато електрозахранването. Към тази дата той и семейството му живеели в Кралство Испания, а имотът се ползвал като „апартамент за гости”, съгласно удостоверение на Столична община от 17.10.2022г. Незабавно след прекъсване на захранването ищецът напуснал работата си в чужбина, децата му напуснали училище и цялото семейство се прибрало в България. Започнало ежедневно писане на молби, жалби и заявления, представяне на доказателства за правния статут на имота. Същият бил собственост на ищеца от 2000г. като от 15.08.1997г. било дадено съгласие от Етажната собственост за надстрояване на апартамента. Имало одобрени строителни книжа, в т.ч. разрешение за

строеж от 08.04.1998г. като строежът бил завършен през 2000г. и за него бил съставен Акт 16. Бил захранен с ел.енергия и вода и се ползвал за живеене.

През 2004г. член на Етажната собственост станала Н. И., адвокат по професия. Оттогава започнали и многото му проблеми, тъй като тя непрекъснато подавала жалби във връзка със строежа. В резултат на тези жалби от РДНСК била издадена Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г., с която било забранено ползването на имота и било прекъснато електрозахранването. След проведено обжалване заповедта влязла в сила, а ищецът изпълнил съдебното решение. През 2021г. подал молба за възстановяване на ел.захранването в имота. С писмо изх.№ 2725-00-360/20.01.2022г. на ДНСК бил уведомен, че заварени строежи, извършени до 31.03.2001г., които не са били приети по установения ред, не подлежат на въвеждане в експлоатация. С това се разрешил проблемът му с надстрояването, ел. захранването било възстановено и подал документи до Столична община за издаване на удостоверение за регистрация на имота като място за настаняване клас В.

С молба от 28.03.2023г. до РДНСК-С. съседката му Н. И. поискала извършване на проверка във връзка със забраната за ползване и макар въпросът вече да бил разрешен с предходно издаденото писмо, отново било прекъснато ел.захранването на имота в изпълнение на Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г. Ищецът депозирал възражение, представил всички документи относно имота. В резултат на бездействието по неговото възражение ищецът изживял интензивни и продължителни отрицателни емоции – стрес, тревога, възмущение, гняв, безсилие, всички водещи до влошаване на физическото му състояние. Станал нервен, с почти постоянно главоболие, повишило се кръвното му налягане, страдал от безсъние. Дните му били изпълнени с отделяне на значително количество енергия да посещава институциите, за да търси разрешение на проблема, да търси помощ от близки и приятели.

В резултат на многото му посещения в РДНСК, с Постановление изх.№ С12-1608-00-946/03.08.2023г. било отказано спиране на изпълнението на Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г. Постановлението било отменено с Решение № 5491/31.08.2023г. по адм.д. № 7848/2023г. на Административен съд София-град и производството по изпълнение на заповедта било прекратено. След четиримесечно прекъсване на ел.захранването то било възстановено с писмо на РДНСК от 14.09.2023г.

В резултат на всичко това за периода от 12.05.2023г. до 15.09.2023г. била нарушена неприкосновеността на жилището на ищеца, било ограничено свободното ползване на собствеността му, било уронено личното му достойнство като той и семейството му с две непълнолетни деца били поставени в условия да живеят в жилище без електричество, което се приравнявало на нечовешки и унижителни условия. Всичко това било причинено от длъжностни лица на ответника, които незачитайки закона, тенденциозно и с цялата тежест на държавната машина го лишили неправомерно от електричество в жилището му, унижили го пред семейството и съседите му, с което му причинили неимуществени вреди, оценени от него 15 000 лева.

С протоколно определение в съдебно заседание на 06.06.2024г. е допуснато изменение на размера на иска в посока на неговото увеличаване от 15 000 лева на 150 000 лева, съгласно искане, направено с молба от 08.05.2024г.

В съдебно заседание претенцията се поддържа лично от ищеца и чрез адв.Т., който претендира присъждане на направените разноски по представен списък.

Ответникът, в писмен отговор на исковата молба, твърди недопустимост на иска, тъй

като действието по изпълнението не е предварително отменено в производство по чл.298 АПК. В условията на евентуалност мотивира съображения за неоснователност на исковата претенция поради липса на три от изискуемите предпоставки – липса на незаконност на принудителното изпълнение, установена по надлежния ред, липса на настъпили неимуществени вреди, липса на причинна връзка между твърдяното незаконно изпълнение и настъпилите вреди. В съдебно заседание така изразеното становище се поддържа чрез служител с юридическо образование П. и юрк.Н., които претендират присъждане на разноски в размер на 360 лева за юрисконсултско възнаграждение и разноски за депозит за вещото лице. В писмени бележки обосновават извод за неоснователност на исковата претенция.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на предявения иск за вреди като моли при определяне размера на обезщетението да бъде съобразена нормата на чл.52 ЗЗД, тъй като исканата сума е твърде завишена.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

От представения договор от 15.08.1997г. се установява, че между ищеца и кооператорите в ЕС „К.” е постигнато споразумение, че последните дават съгласието си ищецът да построи свое жилище като извърши надстрояване на съществуващата четириетажна жилищна сграда на кооперацията със свои средства като осигури за своя сметка изработване и утвърждаване на инвестиционен проект и проектосметна документация. Срещу това ищецът се задължава за собствена сметка да извърши ремонт на общите части на жилищната сграда.

С Нотариален акт за собственост върху недвижим имот № 22, том I, рег.№ 4322, дело № 239/2000г. И. Д. Д. е признат за собственик на недвижим имот, придобит чрез извършено строителство и доброволна делба, а именно апартамент на кота +14,78 – над таванските помещения – на 6 етаж в жилищната сграда, находяща се в [населено място], [улица], състоящ се от стая, кухня, трапезария, дневна, баня-тоалетна и тераса със ЗП 170,4 кв.м, заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и съответните идеални части от правото на строеж върху дворното място, върху което е построена сградата – парцел VII-7, кв.452 по регулационния план на [населено място], м.”Центъра”.

Със Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г. на началника на РОНСК-С., на основание чл.178, ал.5 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ е забранено ползването на неприетия по установения ред строеж „Надстройка на сграда с един етаж”, находящ се в УПИ VII-7, кв.452 по регулационния план на [населено място], м.”Центъра”, с административен адрес [улица] като е определен срок до 12.02.2016г., в който възложителите да вземат мерки за обезопасяването на строежа и опразването му от всички малотрайни, взривоопасни, пожароопасни материали, продукти и химически вещества, а в срок до 17.02.2016г. е наредено изпълнителният директор на „ЧЕЗ Разпределение България” АД и съизпълнителните директори на „Софийска вода” АД да разпоредят прекъсване захранването и доставянето на строежа на ел.енергия и вода.

По жалба на ищеца допуснатото предварително изпълнение на заповедта по силата на закона – чл.217, ал.1, т.3 ЗУТ, е спряно с Определение № 2174/15.04.2016г. по адм.д. № 3934/2016г. по описа на Административен съд - София-град.

С Решение № 6023/30.09.2016г. по адм.д. № 4023/2016г. по описа на

Административен съд - София-град жалбата на И. Д. срещу Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г. на началника на РОНСК-С. е отхвърлена като неоснователна. Решението е оставено в сила с Решение № 5649/04.05.2017г., постановено по адм.д. № 13626/2016г. по описа на Върховния административен съд. Видно от мотивите на съдебните актове апартаментът трайно се ползва като място за настаняване и нощувки на туристи, срещу заплащана цена. За регистрацията на процесния апартамент като място за настаняване клас В „Апартамент за гости „П. Д.“” е издадено Удостоверение № СФ-0ПШ-3ФБ-А0/17.10.2022г.

След влизане в сила на заповедта до ищеца и доставчиците на ел.енергия и вода е изпратено писмо изх.№ С12-1608-01-098/11.07.2017г. на началника на РОНСК-С., с което е насрочена дата на ефективно изпълнение 21.07.2017г., на която е прекъснато ел.захранването на строежа, видно от писмо на л.80 по делото и протокол на л.81 по делото.

За процесния апартамент е издадена и Заповед № ДК-02-С-2/25.07.2019г. на началника на РДНСК-С., с която на основание чл.225, ал.1 ЗУТ е наредено премахването на тухлените зидове, с които е обособена като тераса част от дневната с приблизителни размери 5.00/3.50м, находяща се в югоизточния ъгъл на надстройката и дървената покривна конструкция, с която е приобшена към трапезарията открита тераса с размери 3.57/4.36м, находяща се в североизточната част на надстройката. Тази заповед не е обжалвана /по делото няма данни и не се твърди от страните/ и е влязла в сила, съответно подлежаща на изпълнение. Видно от писмо изх.№ С12-1608-00-745/16.06.2021г. на началника на РДНСК-С., адресирано до изпълнителния директор на „ЧЕЗ Разпределение България” АД, ищецът е подал молба за възстановяване на захранването с ел.енергия с цел предприемане на действия по доброволно изпълнение на заповедта за премахване на незаконния строеж за срок от 45 дни, считано от 25.06.2021г. От представената от ищеца справка за консумация на клиенти /л.10 по делото/, се установява, че ел.захранването на процесния апартамент е възстановено на 23.07.2021г. и не е преустановявано до м.май 2023г.

След като изпълнил доброволно заповедта за премахване, ищецът отправил до ДНСК искане вх.№ СТ-04-/2725-16-218/29.11.2021г. за назначаване на Държавна приемателна комисия. С писмо изх.№ СТ-04/2725-00-360/20.01.2022г. на началника на ДНСК същият е уведомен, че за строежа са одобрени проекти на 08.04.1998г. от Район „С.”-СО и е издадено Разрешение за строеж № 34/08.04.1998г., извършени са проверки на контролираните нива „корниз” и „било”, съставен е акт за приемане на конструкцията от 17.11.1998г. Също така към искането е бил представен акт от 30.04.1999г. за установяване годността за приемане на строежа. Въз основа на това и с оглед разпоредбата на § 6 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредба № 2/2003г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнени строително-монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, е заключено, че строежът не подлежи на въвеждане в експлоатация, тъй като е завършен преди 31.03.2001г.

През м.март 2023г. Н. И., собственик в етажната собственост на [улица], подава в РДНСК-С. молба за предприемане на действия по изпълнение на заповедта за забрана ползване като посочила, че захранването на строежа с ел. енергия е възстановено през лятото на 2021г. във връзка с премахване на част от незаконното строителство, но след това не е преустановено и строежът се ползва по предназначение, в нарушение на издадената заповед, потвърдена на две съдебни инстанции.

Видно от писмо изх.№ С12-1608-00-547/02.05.2023г. на началника на РДНСК-С. до представителите на „Електроразпределителни мрежи запад” ЕАД, във връзка с жалбата на Н. И. е извършена проверка на 26.04.2023г., при която е установено, че строежът се ползва по предназначение, по повод което на експлоатационното дружество е указано в срок до 09.05.2023г. да прекъсне захранването с ел.енергия.

С писмо изх.№ С12-1608-00-951/03.08.2023г. на началника на РДНСК-С. са уведомени ищеца и началника на ДНСК, че разпоредбата на § 6 ПЗР Наредба 2/2003г. в случая не намира приложение, тъй като тя касае заварени строежи, а като такива, съгласно § 21 ЗР ЗУТ следва да се възприемат законно изградените, докато процесният строеж е изпълнен при съществени отклонения от одобрения проект, което го квалифицира като незаконен и за премахването на които отклонения е издадена Заповед № ДК-02-С-2/25.07.2019г. С оглед това е заключено, че писмо изх.№ СТ-04/2725-00-360/20.01.2022г. на началника на ДНСК не е приложимо и строежът следва да бъде въведен в експлоатация по установения ред.

Предвид изложеното становище, с Постановление изх.№ С12-1608-00-946/03.08.2023г. началникът на РДНСК-С. като орган по изпълнението, е отказал прекратяване на производството по изпълнение на Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г. Постановлението е обжалвано от ищеца по реда на чл.294 и сл. АПК като с Решение № 5491/31.08.2023г., постановено по адм.д. № 7848/2023г. по описа на Административен съд София-град съдът е отменил същото и е прекратил производството по изпълнение на заповедта за забрана ползването. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване. Видно от мотивите на съдебния акт 5-годишната давност по чл.285, ал.1 АПК е изтекла на 11.07.2022г.

След постановяване на решението с писмо изх.№ С12-1608-01-117/14.09.2023г. на началника на РДНСК-С. „Електроразпределителни мрежи запад” ЕАД е уведомено, че за експлоатационното дружество вече липсва правно основание за трайно преустановяване на ел.захранването на строеж „Надстройка на сграда с един етаж”, находяща се в [населено място], [улица]. Захранването на процесния апартамент с ел.енергия е възстановено на 15.09.2023г.

Въз основа на горното съдът приема за безспорно обстоятелството, че в периода от 12.05.2023г. до 15.09.2023г. имотът на ищеца е бил с прекъснато ел.захранване по описаните причини – предприети действия по изпълнение на Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г. на началника на РОНСК-С..

При така очертания предмет на спора искът следва да бъде квалифициран като такъв с правно основание чл.299, ал.1 АПК. Съгласно посочената разпоредба за вредите, причинени на граждани и организации от незаконно принудително изпълнение, отговаря имуществено държавата, ако административният орган по изпълнението е държавен, и общината, ако органът е общински, независимо от това дали вредите са причинени виновно. Според чл.300 АПК редът за разглеждане на иска е този по чл.203 и сл. АПК. Ал.2 на последната разпоредба от своя страна предвижда, че за неуредените въпроси за имуществената отговорност по ал.1 се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди или на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража. Съответно чл.4 ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Или имуществената отговорност, регламентирана в този закон е обективна и безвиновна,

вината не е елемент от фактическия състав.

Според чл.205, ал.1 АПК искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В процесния случай ищецът е собственик на строежа, срещу който е насочено принудителното изпълнение, а ответник е ДНСК, която е юридическо лице и чийто орган се явява началникът на РДНСК-С., правоприемник на РОНСК-С., в случая орган по изпълнението, съответно надлежен ответник по иска.

Въз основа на горното съдът приема, че искът, с който е сезиран е допустим.

Неоснователно намира съдът възражението на ответника, направено в обратна посока. Чл.299 АПК не поставя като условие за допустимост на иска предварителната отмяна на незаконосъобразното действие по изпълнение. Разпоредбата на чл.300 АПК изрично препраща за реда за разглеждане на исковите по чл.299 АПК към чл.203 и сл. В чл.204 АПК са регламентирани предпоставките за допустимост на иска за обезщетение и съгласно ал.4, когато се претендира обезщетение от незаконосъобразно действие или бездействие то се установява от съда, пред който е предявен иска като това е въпрос по същество, а не по допустимост на иска – в този см. Определение № 9340/06.10.2023г. по адм.д. № 8446/2023г. по описа на Върховния административен съд.

Съдът е запознат и с цитираната от ответника съдебна практика като отбелязва, че всички актове предхождат във времето цитирания. Съобразно застъпването до този момент становище, разпоредбата на чл.204, ал.4 АПК е неприложима в настоящото производство и условие за допустимост на иска по чл.299, ал.1 АПК е предварителната отмяна на акта/действието/бездействието, подлежащи на обжалване по чл.294 АПК /следва да се посочи, че фактическите действия и бездействия също могат да бъдат обжалвани по реда на чл.250 и сл. и чл.256 АПК/. В процесния случай ответникът поддържа, че ищецът не е обжалвал в преклузивния срок по чл.296, ал.1 АПК разпоредителното волеизявление за извършване на изпълнително действие, обективно в писмо изх.№ С12-1608-00-547/02.05.2023г. на началника на РДНСК-С. /л.90-91 по делото/. С това писмо, както се посочи по-горе, началникът на РДНСК-С. е наредил на експлоатационното дружество „Електроразпределителни мрежи запад“ ЕАД да прекъсне ел.захранването на процесния обект в срок до 09.05.2023г. Ищецът не е адресат на това писмо, нито има доказателства то да му е съобщено и след като не е узнал за съществуването му не би могъл да го оспори.

Ответникът освен това посочва, че ищецът не е оспорил фактическите действия по прекъсване на ел.захранването, извършени на 12.05.2023г., за което е представен констативен протокол от същата дата /л.92 по делото/.

Действително данни за предприети действия по обжалване на тези фактически действия по делото няма, нито се твърди ищецът да ги е предприемал. Вместо това той е подал възражение до органа по изпълнение с вх.№ С12-1608-04-200/23.05.2023г. /л.94-95/, в което посочил, че заповедта за забрана ползването е влязла в сила на 04.05.2017г., с Констативен протокол № С12-1608/11.08.2021г. на служители на РДНСК-С. е установено, че е изпълнил доброволно заповедта за премахване от 2019г., подал е по надлежния ред документи за въвеждане на строежа в експлоатация, които са

върнати с посоченото по-горе писмо изх.№ СТ-04-2725-00-360 от 20.01.2022г. на началника на ДНСК, който му е указал, че строежът не подлежи на въвеждане в експлоатация на основание § 6 ПЗР на Наредба № 2/2003г., съответно прекъсването на ел.захранването е незаконно. В условията на евентуалност се е позовал на изтекла погасителна давност по чл.285 АПК. По това възражение е издадено посоченото по-горе Постановление изх.№ С12-1608-00-946/03.08.2023г., с което началникът на РДНСК-С. като орган по изпълнението, е отказал прекратяване на производството по изпълнение на Заповед № ДК-19-С-01/21.01.2016г. Това постановление е отменено в проведеното по реда на чл.294 и сл. АПК обжалване с Решение № 5491/31.08.2023г., постановено по адм.д. № 7848/2023г. по описа на Административен съд София-град. Видно от мотивите на съдебния акт петгодишната давност за изпълнение на Заповед ДК-19-С-01 от 21.01.2016г. е изтекла на 11.07.2022г. и последващото по време писмо от 02.05.2023г. на началника на РДНСК-С., с което се указва на експлоатационното дружество да преустанови ел.захранването на строежа, насочено към реализирането на изпълнението ѝ е без правно значение на фона на настъпилия вече ефект на правно отреченото право на принудително изпълнение, поради просроченото му извършване или съдът приема, че това действие е незаконосъобразно.

Вярно е, че давността не се прилага служебно, а само при наведено възражение. В случая обаче ищецът е бил поставен в ситуация, чието разрешаване е извън неговите възможности – титулярът на правомощията по чл.178, ал.5 ЗУТ е отрекъл наличието на основания за изпълнение на административния акт, а органът по изпълнението, който се намира във връзка на субординация с него, предприема действия по принудително изпълнение. Освен това като длъжник по изпълнението ищецът предприел указаните му действия, но изпълнението му не било прието с твърдение за недължимост - след като са отпаднали пречките за въвеждане на строежа в експлоатация, ищецът своевременно е подал искане за това до началника на ДНСК. Последният е върнал тези документи като е приел, че строежът не попада сред тези подлежащи на въвеждане в експлоатация. От своя страна органът по изпълнение не приема това становище и застъпва обратната теза /писмо изх.№ С12-1608-00-951/03.08.2023г. на началника на РДНСК-С./.

Последица от липсата на единно мнение по въпроса на компетентните административни органи, принадлежащи към една и съща административна структура, е прекъсване на ел.захранването на жилището на ищеца в изпълнение на заповед, която според титуляра на правомощията по чл.178, ал.5 ЗУТ, е загубила своето правно действие. Приемането на иска на ищеца за недопустим, в случая би било отказ от правосъдие.

Разгледан по същество, съдът намира иска за частично основателен.

За да възникне правото на обезщетение по този ред е необходимо кумулативното наличие на няколко предпоставки – наличие на незаконно принудително изпълнение, вреда от незаконното изпълнение, причинна връзка между незаконното изпълнение и настъпилия вредоносен резултат. В производството по обезщетение за вреди, както и в общия исков процес, ищецът носи тежестта да докаже иска си по основание и размер. Доказването на основанието на иска се свежда до установяването на фактите, от които

ищецът черпи съществуването на спорното право на обезщетение. Установената в чл.154, ал.1 ГПК тежест на доказване изисква провеждане на главно и пълно доказване от страна на ищеца на релевантните за правото на обезщетение факти. В тази връзка и съдът е дал указания на страните относно подлежащите на установяване факти и последиците от недоказването с определението за насрочване на делото в открито съдебно заседание.

По отношение наличието на първия елемент от фактическия състав, съображения бяха изложени по-горе, във връзка с обосноваване допустимостта на иска и съдът не намира за необходимо да ги преповтаря.

По отношение причинените от незаконното изпълнение неимуществени вреди, в исковата молба те са обособени в три групи – ограничено свободно ползване на собствеността на ищеца, уронване на личното му достойнство и поставяне на него и семейството му в нечовешки и унижителни условия; отрицателни емоции – стрес, тревога, възмущение, гняв, безсилие, всички водещи до влошаване на физическото му състояние и третата група са неимуществените вреди, свързани със здравословното му състояние - главоболие, безсъние, повишено кръвно налягане.

По отношение на първата и втората група вреди, няма спор, че липсата на електричество в имота представлява ограничение в използването му, тъй като не позволява използването на битова техника, било то за приготвяне на храна, хигиенни или други нужди, както и за осветление. При активно поведение от страна на ищеца за отстраняване на причините, обусловили издаването на заповедта за забрана ползването и писмо изх.№ СТ-04-2725-00-360 от 20.01.2022г. на началника на ДНСК, отричащо наличието на подобно задължение, последвалото прекъсване на ел.захранването без съмнение е предизвикало у него чувство на безизходица, безсилие и гняв. За негативните емоции, които е преживял ищецът свидетелстват показанията на неговия брат Н. Д. Д., който живее в същата сграда и е бил там, когато е прекъснато ел.захранването, след което апартаментът вече не можел да се отдава под наем и което наложило връщането на брат му от Испания в края на м.май или най-късно началото на м.юни, за да разреши проблема.

По отношение здравословните проблеми на ищеца по делото са приети заключения на основна и допълнителна съдебно-медицинска експертиза, изготвени от вещото лице д-р Д. Р. М.. От тях се установява, че на 18.11.2024г. вещото лице е направил преглед на ищеца в приемния кабинет на Клиниката по кардиология на А. С. К. болница Т.. По време на прегледа и от снетата анамнеза не се установява ищецът да има оплаквания от страна на сърдечно-съдовата система. Съобщава, че от м.юни – юли 2023г. е започнал да повишава артериалното налягане като стойностите са достигали до 170-180/90-100 като повишеното артериално налягане е свързано с бучене в ушите и тежест в главата. През м.юни 2024г. е консултиран от кардиолог като му е назначена терапия. До м.май 2023г. ищецът не е измервал повишени стойности на артериалното налягане, ходел редовно на профилактични прегледи в К. и Испания, където е живеел преди, без да са констатирани отклонения. Въз основа на представената по делото медицинска

документация и резултатите от направените изследвания, вещото лице заключава, че ищецът е с диагноза хипертонично сърце без /застойна/ сърдечна недостатъчност, за което приема постоянна терапия с медикаменти. От снетите анамнестични данни и приложената етапна епикриза заключава, че повишаването на артериалното налягане е започнало през м.юни – юли 2023г. Артериалната хипертония посочва, че е овладяна от приложеното медикаментозно лечение. Пряката причина за първичната хипертония посочва, че още не е установена, но има много фактори, които значително увеличават риска от нейното развитие – липса на физическа активност /заседнал начин на живот/, затлъстяване /85% от хората с наднормено тегло имат есенциална хипертония/, наследственост, висок холестерол, дефицит на калий, недостиг на витамин Д, чувствителност към сол, прекомерна употреба на алкохол, пушене, стрес, възраст. При ищеца според вещото лице се наблюдава наличието на четири от тези фактора – затлъстяване, повишен холестерол, възраст, стрес. Предвид това според него стресът има 25-30% отношение към възникването на артериалната хипертония.

Отделно от това, в приетата като доказателство етапна епикриза от личния лекар на ищеца се установява /от снетата анамнеза/, че е с повишено артериално налягане от години, на нередовна терапия, с незадоволителен контрол на кръвното налягане.

От представената от ищеца разпечатка от електронното му здравно досие от К. не се установява отразено заболяване артериална хипертония. Не се установява обаче и провеждането на ежегодни профилактични прегледи.

Въз основа на това съдът приема, че липсва пряка причинно-следствена връзка между твърдените вредни последици върху здравето на ищеца и незаконното изпълнение. По отношение на другите две групи вреди съдът намира за доказано наличието на пряка причинно-следствена връзка, тъй като в заявения исков период от 12.05.2023г. до 15.09.2023г. жилището на ищеца е било с прекъснато ел.захранване, което е резултат от незаконното изпълнение. През този период той е търпял всички описани в исковата молба негативни психоемоционални изживявания и е бил лишен от възможността да използва пълноценно имота си.

По размера на обезщетението:

Обезщетяването на неимуществени вреди има компенсаторна функция – да овъзмезди причинените вреди чрез техен паричен еквивалент, като предвид отсъствието на материален критерий размерът на обезщетението се определя по справедливост – чл.52 ЗЗД вр. § 1 ЗР ЗОДОВ. Според чл.52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост, което понятие не е абстрактно, а е свързано с преценката на конкретни факти и обстоятелства. За да се прецени еквивалентният размер на обезщетението за неимуществените вреди, понесени от ищеца следва да се съобрази интензитета на емоционалните страдания, които той е претърпял и продължителността им във времето. В процесния случай периодът, през който жилището на ищеца е било с прекъснато ел.захранване е 4 месеца. Претендираният размер на обезщетение от 150 000 лева съдът намира за необосновано завишен, както с оглед сравнително кратката продължителност на прекъсването на ел.захранването, така и с оглед обстоятелството, че се

касае за летния период /м.май – м.септември/, което създава значително по-малък дискомфорт и влошаване качеството на живот в сравнение със зимните месеци, когато електричество е необходимо за осветление дори през светлата част на денонощието, както и за отопление. Съдът съобразява освен това, че ищецът и семейството му не са били в жилището през целия период. Съгласно посоченото в исковата молба и показанията на свидетеля Д. ищецът се е завърнал в България в края на м.май, а после дошло и семейството му. При съобразяване на нормата на чл.52 ЗЗД съдът намира, че сумата в размер на 5000 лева представлява справедливо обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди от незаконното изпълнение.

При този изход на делото на ищеца се следват разноски, съразмерно на уважената част от исковата претенция в размер на 87 лева. На ответника също се следват разноски в размер на 290 лева, съразмерно на отхвърлената част.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на И. Д. Д. сумата в размер на 5000 /пет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди за периода 12.05.2023г. – 15.09.2023г. от незаконно принудително изпълнение, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба /15.02.2024г./ до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за сумата над 5000 лева до пълния предявен размер от 150 000 лева.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на И. Д. Д. сумата в размер на 87 /осемдесет и седем/ лева, представляваща разноски по производството.

ОСЪЖДА И. Д. Д. да заплати на дирекцията за национален строителен контрол сумата в размер на 290 /двеста и деветдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: